

Recuperem els carrers

Editorial

No a la unió Europea

[La Unió Europea, empantanada](#)

[Perspectives després del NO](#)

[Negri demana el Sí a la Constitució](#)

Política

[Aturar feixisme, autodefensa](#)

[Contra la xenofòbia i el racisme](#)

[Eleccions a Galícia. "Hay que botarlos"](#)

Immigració

[El frau de la regularització](#)

Sindical

[Expulsió a CGT](#)

[Conveni de monitors d'educació en el lleure. Sequeix la precarietat](#)

[L'antiga UH en lluita](#)

[Per l'educació d'adults pública](#)

Internacional

[Heroiques vaques patagòniques](#)

[Maniobra de l'Autoritat Palestina. La trampa de les eleccions](#)

[Revolta al Sahara Ocupat. La repressió brutal de Mohamed VI](#)

EDITORIAL

El Govern del PSOE va arribar al poder no pels seus mèrits sinó perquè la mobilització popular, farta de mentides i prepotència, va sortir al carrer per fer fora el PP. Les mobilitzacions prèvies a les eleccions, com el propi PP repeteix, van ser decisives. No perquè els atemptats en si provoquessin la caiguda del Govern, sinó perquè la resposta del mateix va fer vessar el got de paciència portada al límit en quatre anys de provocació rera provocació contra el moviment de masses.

Zapatero sabia, des del mateix moment de llegir els resultats, que aquesta mobilització de la mateixa manera que li havia donat la victòria podia girar-se contra ell si l'endemà no començava a respondre a les necessitats del moviment. Per a contenir els milers de treballadors i joves que se sentien protagonistes de la derrota del PP, l'endemà del triomf ZP va anunciar la retirada de les tropes de l'Iraq o poc després la derogació del Pla Hidrològic Nacional i amb ell el Transvasament de l'Ebre. Per a contenir aquesta pressió el Govern Zapatero va reunir al seu al voltant un bloc, una mena d'escut humà, amb la direcció de CCOO i UGT, amb IU, IC i ERC.

Però aquests gestos obligats, no van dur a una altra política. Per la porta de darrere, Moratinos i Bono corrien a EUA per a compensar el patró ianqui amb tropes a l'Afganistan i Haití. En un any de govern aquest bloc ha estat servint el mateix projecte antiobrers (amb tancaments, acomiadaments, i ara una nova Reforma laboral) i contra els pobles (repressió contra el dret d'autodeterminació del poble basc). Però el Govern s'ha consolidat perquè aquest escut ha desactivat el moviment de masses que estava en peu de guerra contra el PP.

Amb la desmobilització, la dreta es decideix a prendre la iniciativa i ocupar el carrer. En tres setmanes tres manifestacions, amb lemes que enarbora la dreta i la seva extrema dreta que conviu encara avui dins del mateix marc: la defensa de l'Espanya-Una- Grande y Libre, expressat primer en la manifestació contra la política antiterrorista del Govern, amb 300.000 persones, o 80.000 a Salamanca (les xifres, com sempre, varien segons la font) al so de la defensa del dret de conquesta sobre els catalans. Ara al costat de l'Església en "defensa de la família i el matrimoni". En el bloc de la dreta el PP es fon amb les forces reaccionàries del vell règim franquista, i apunta en el seu interior cada vegada més descarada l'extrema dreta, com a Villaverde o a Berga.

Amb les eleccions gallegues a la vista i amb repercussions que s'estenen a tot l'Estat, les mobilitzacions contra el Govern del PSOE es concentren ara per donar una empenta a Fraga. Si això ocorregués seria com en les generals però aquesta vegada a favor del PP i en detriment del PSOE, però demostrarien una vegada més com les mobilitzacions són les que al final acaben decidint. La responsabilitat de l'esquerra institucional i les direccions sindicals obstinades a desactivar el moviment de masses és molt elevada.

De res serveixen les denúncies del PSOE quan acusa el PP que els cridessin "pancarteros" per anar a manifestacions, la realitat és que qui està prenent la iniciativa del carrer és la dreta i la força de la mobilització té tant o més poder que les majories parlamentàries. Aquesta força empeny el Govern encara més a la dreta, i el cor d'esquerres l'acompanya. Però el que ens preocupa no és el desgast del Govern sinó que ell, al costat de la mobilització de la dreta, fa allunyar al moviment de masses de les seves reivindicacions. El problema no és el govern, és que el moviment de masses retrocedeix amb aquesta ofensiva de la dreta.

La crisi a la UE és una evidència. Davant un discurs de pensament únic en el qual fora del Sí a la Constitució Europea no hi havia sinó confusió i tenebres, era necessari que algú s'atrevis a dir NO, com han fet els joves i treballadors francesos. Veure que això era també possible, va servir perquè molts s'apuntessin a expressar el que pensaven i fer avançar el No. No és per això casual que a Holanda el No fos més contundent que a França. Les enquestes a Alemanya fa un mes donaven majoritari el Sí amb un 59% de vots; avui, el sí ha retrocedit 17 punts i estaria en el 42,6%.

L'efecte dòmino funciona i fa que immediatament els Estats que tenien convocat referèndum, com ara Gran Bretanya, Portugal o Luxemburg decidissin ajornar-lo sine die. Però la reacció davant la crisi -com sempre- és de nou una tendència a reforçar el refugi nacional de cada Estat, i aquest és el marc que ens ofereixen aquests dies a la cimera de la UE: ara amb els pressupostos sobre la taula, Gran Bretanya enrocada amb el "xec", França que no vol deixar de rebre la PAC, Holanda que vol pagar menys, l'Estat espanyol que vol seguir considerat com a pobre per a rebre fons, encara que ara té per darrera la major part dels nous socis. Alemanya, el gran pagador, al qual no li surten els comptes per la crisi en la qual es troba la seva economia, amb l'amenaça d'eleccions anticipades, després de les catastròfiques eleccions passades per a Schroeder i la seva SPD. No podem més que alegrar-nos que el seu projecte neoliberal d'Unió Europea, d'atac a les condicions de treball dels treballadors de la UE, estigui empantanat.

NO A LA UNIÓ EUROPEA

Després del No de França i Holanda

La Unió Europea, empantanada

És possible una Europa social? Pels Estats units socialistes d'Europa

Nou període?

Per a la majoria de l'esquerra, tant la partidària del Sí com del No, el rebuig francès i holandès a l'actual "Tractat pel que s'institueix una Constitució europea" obre la porta a una nova etapa en la que es poden corregir els elements predominants d'economia liberal i els dèficits democràtics i polítics del projecte europeu que l'allunyen de la població. Considerem que aquest anàlisi no té en compte la naturalesa de la UE i promou un acompanyament reformista dels plans burgesos. Ens referim no només a esperances il·lusòries com les d'IU que el 30/05/05 declarava "desitgem que aquest triomf del

"no" obri una reflexió en els governs dels estats i en la pròpia Unió per reconduir la construcció europea per una via més social". També posicions més combatives que proposen una nova Carta de drets socials i la redacció d'una nova constitució cauen en el mateix parany.

Caràcter de la UE

Comencem analitzant les conseqüències del NO iniciat a França. Com ja explicàvem l'any passat (LI n.52), la constitució europea respon a la necessitat de legitimitzar l'atac burgès als treballadors europeus alhora que reflexa la reordenació de l'hegemonia alemanya i francesa en el continent dotant-se de nous mecanismes de dominació política i de resolució de les tensions inter-burgeses que aquest procés desencadena. Com ja hem dit en aquestes planes el NO és un revés als seus projectes però ni aquests començaren amb la Constitució europea ni es limiten a aquesta. La majoria d'òrgans establerts en el text constitucional ja funcionaven des de fa anys, fins i tot l'Agència de Defensa tenia seu i personal abans de la redacció, i per suposat la política econòmica, repressiva i militar europea no són d'avui.

Des del seu origen la UE ha tingut un caràcter econòmic, concreta-ment d'acord entre els estats representants dels interessos econòmics de les seves respectives burgesies. El nom de Mercat Comú que durant anys va ostentar n'és prou eloqüent. Aquesta funció, junt la necessitat de mantenir la dominació política mitjançant els seus estats, no pot canviar, és la seva essència.

Necessitats dels treballadors i els pobles?

La derrota que sens dubte ha significat el NO per a la burgesia servirà per reforçar la resistència als atacs a les població que no deixaran de créixer. No serà redactant nous textos constitucionals sinó responent a les privatitzacions, les deslocalitzacions i altres mesures estiguin avalades per articles constitucionals, o ho siguin per reglaments o disposicions, que de segur seguiran sent justificades per "necessitat europea". Només a partir de les necessitats dels treballadors i els pobles i organitzant i coordinant la seva lluita, podem avançar en la correlació de forces que a pesar de petites modificacions que puguin provocar en les tàctiques burgeses han d'anar orientades amb un clar objectiu: No a la UE.

En relació a aquesta consigna (no a la UE) s'objecta des d'algunes formacions que confonen-se amb les posicions xovinistes de l'extrema dreta es corre el perill d'afavorir el seu creixement, quan el problema és a l'inrevés: és quan les organitzacions obreres no donen sortida a les necessitats de les masses que els feixistes aprofiten el descontent i la decepció per estendre el seu discurs de que la culpa la té el poble veí i atiar l'enfrontament entre nacions. La classe treballadora és infinitament més poderosa quan es mobilitza que la minoria feixista que l'únic que pot oferir és la destrucció de les organitzacions obreres i posar-se al servei del gran capital. Parlem clar, la UE no és el projecte dels treballadors sinó contra ells.

La crítica a l'altereuropisme no significa que no recolzem l'exigència de mesures pels treballadors en aquest marc sinó que, en comptes d'esperar a que siguin acceptats textos alternatius, lluitem per les necessitats dels treballadors. Estem per una vaga general europea per imposar la jornada laboral de 35h a tota la UE o per garantir els serveis públics o pel dret de ciutadania per a tots els treballadors immigrants. Si de veritat es vol una Europa social urgim als sindicats a preparar la mobilització coordinada a nivell europeu. Però les burocràcies sindicals parlen en aquests termes per crear il·lusions de que aquesta UE es pot reformar, mentre les condicions de vida dels treballadors segueixen retrocedint.

La lluita de classes és internacional però el marc concret on es decideix és el territori de l'estat opressor a derrocar. El tancament d'IZAR, la privatització de RENFE, les deslocalitzacions, etc. segueixen sent problemes als que cal respondre, exigim als sindicats trencar amb el pacte social amb els executors de la política de l'UE en l'estat espanyol i impulsar la mobilització

Quina és l'Europa possible?

La burgesia en fase decadent no pot tolerar, ni menys encapçalar, transformacions que superin els límits nacionals sinó només arribar a un híbrid d'acords interestatals i organismes supranacionals que reflecteixin la correlació de forces interburgeses. La Constitució europea, antidemocràtica, imperialista, neoliberal, és la fotografia actual d'aquesta classe.

Només una classe progressiva, la classe obrera, podrà superar la divisió continental actual i alhora establir una democràcia de masses, destruint els estats burgesos i construint una federació socialista de pobles europeus. El repartiment del treball i la riquesa, la planificació econòmica i la solidaritat no és possible per la transformació del sistema actual cada cop més inhumà, sinó pel derrocament del poder burgès. En aquest sentit creiem que una altra Europa és possible, perquè és possible un procés revolucionari aquí i en tot el món.

El No a França. Cop als plans de les burgesies europees

El 29 de maig el referèndum francès donava una majoria de 55% vots contraris al Tractat Constitucional de la UE. Dos dies després, Holanda reblava aquest NO amb un contundent 62%. Tant l'un com l'altre van comptar amb una alta participació (69% i 63%), molt superior a les darreres eleccions europees (43% i 49% respectivament).

La campanya institucional comandada pel cap d'estat Chirac, que va comptar amb l'ajut de la majoria dels partits parlamentaris, va llençar-se a fons per demostrar que no hi havia altra alternativa que el SI, denostant el NO per retrògrad o xovinista. Els mitjans de comunicació donaven protagonisme a Le Pen per intentar identificar el NO amb l'extrema-dreta malgrat feia temps els sindicats CGT i Force Ouvrière entre d'altres s'havien definit contraris a la Constitució europea, i dins del partit socialista comptava amb nombrosos detractors, això sense esmentar l'extrema-esquerra. Paradoxalment la campanya que acusava als partidaris del NO de ser un conglomerat sense principis va comptar amb la participació des de la militarista Condolezza Rice fins l'ecologista Cohn-Bendith passant per tot el ventall de figures europees. Fins i tot Negri, abanderat teòric dels moviments antiglobalització, va aparèixer defensant el SI.

Però el NO francès ha tingut un caràcter clar de la classe treballadora contra els plans de la burgesia, contra les privatitzacions i les deslocalitzacions, i un caràcter popular contra l'augment del cost de la vida i la destrucció del teixit social per les multinacionals (veure quadre en aquestes pàgines). No es pot comprendre aquesta resistència a l'enorme pressió soferta sense tenir en compte les lluites anteriors: la vaga del sector públic el 1995, les vagues sectorials, les lluites estudiantils i la darrera reacció contra la jornada de treball voluntari de fa un mes (a Holanda recentment també hi va haver una vaga general) que ara s'han expressat en les urnes.

L'alegria dels participants de la concentració a la plaça de la Bastilla de París per celebrar el NO contrastava amb la gravetat de les declaracions dels governants europeus i del "dia negre per Europa" del secretari general de la CES (73% finançada per les institucions europees). Chirac, necessitat d'un canvi de govern per no dimitir ell, ha defenestrat l'odiàt Raffarin per nomenar primer ministre a Villepin i a Sarkozy ministre d'Estat. Un govern del SI que només durarà el que li permetin les mobilitzacions.

Aquest NO, en el 2n dels referèndums previstos i en ple cor de la UE, ha obert la porta al proletariat europeu a lluitar sense complexos (com els patits aquí amb IZAR) contra els plans neoliberals gestionats des de la Comissió Europea i ha deixat en fals el projecte burgès de la UE. A pesar de les crides dels dirigents europeus a no prendre mesures unilaterals i continuar el procés, Blair ja ha paralitzat el referèndum britànic i és possible que passi el mateix amb els altres pendents. Els 8 parlaments, començant per l'alemany, que havien ratificat la Constitució europea sense convocar referèndums, també queden tocats.

Transcrivim, per la seva importància, extractes de la declaració del GSI, secció francesa de la LIT-CI aprofundint en l'anàlisi del referèndum al seu país.

13/6/05

Declaració del GSI. Secció de la LIT-CI a França Perspectives després del NO

(...) La Constitució, que reprèn el conjunt dels tractats anteriors, va ser presentada ni més ni menys que com el nostre destí ineludible, (...) Només el si era possible. El referèndum no era més que una pura formalitat, un sacrifici per l'"especificitat democràtica" francesa. (...però...) Els treballadors han sabut utilitzar aquest vot com un instrument de les seves lluites. Això és el perquè, en un sentit profund, aquest vot és un vot anticapitalista. Aquest vot expressa el rebuig a l'Europa de Maastricht i d'Amsterdam (...); el rebuig de cinquanta anys de política de "lliure competència" (...)

La lluita de classes i la crisi de les institucions

La força del rebuig és la traducció, a les urnes, de l'exacerbació de la lluita de classes des de fa ja més de deu anys, contra els diferents governs: l'aixecament de la joventut contra (...) Balladur el 1993; la vaga dels treballadors d'Air France; les mobilitzacions contra el Pla Juppé el 1995, etc. Els periodistes poden anomenar a això "còlera", "afartament" i "humor de la França profunda", però es tracta de la inexorable resistència de les masses per defensar els seus interessos. Des de fa molts mesos, cada mobilització (del sector públic o privat, pels treballadors o per la defensa dels serveis públics,

o fins i tot la dels estudiants de secundària pels seus diplomes), cadascun d'aquests combats asseguraven sempre un pas més sòlid al vot NO. Els treballadors i els joves han entès bé que la política de guerra social que ells combatien és l'expressió directa de les exigències de l'Europa capitalista, la qual és un "accelerador" de l'ofensiva contra els obstacles al benefici.

Aquesta remor de fons, portada a terme per la lluita de classes, provoca una crisi institucional sense precedent. Els temples del règim de la V República comencen a tremolar sobre les seves pròpies bases. Algunes veus clamen reconstruir-les abans que el poble prengui possessió de les ruïnes. Bayrou arriba a parlar d'una "refundació" de la República. (...)

El "sabotatge" institucional

Quan la lluita de classes s'aguditzava, s'agreuja per tots costats. No és sorprenent que per a defensar els interessos de la burgesia que representa, l'"antic-nou" govern de Villepin hagi escollit l'atac. Amb un cop de força tot just dissimulat, el trio Chirac-Villepin-Sarkozy enfronta el pes absolut de les urnes i de les lluites, llançant l'ofensiva sobre dos fronts: la penalització de l'atur i el desmantellament del codi de treball. De cara a l'ofensiva que es prepara, (...) els partits institucionals i el conjunt de les direccions sindicals han escollit, cadascun a la seva manera però sense ambigüitats, el seu camp: el de les "sacrosantes institucions". En la tempesta, tots busquen salvar els mobles de la burgesia, amb crides inquietes a la "pau social" o a la "unió nacional". En primer terme, les direccions sindicals (...) volent engregar el "diàleg social". Multiplicant les "Consultes" en un moment en que els treballadors estan en la mobilització, (...) dispersant les lluites per mitjà de les "jornades d'acció" aïllades. Es tracta sobretot per a aquestes direccions d'impedir una vaga general, única via que permetria obrir una perspectiva política en ruptura amb els partits tradicionals. A l'endemà del rebuig massiu al tractat-compilació, cap sector va cridar a la ruptura amb l'Europa de Maastricht, amb l'Europa capitalista. Quina "altra" Europa és possible en el marc dels tractats que s'apliquen? ¿Quina "Europa social" és possible, si es mantenen les exigències dels tractats anteriors: regionalització, privatització dels serveis públics, destrucció de la funció pública i liquidació de les conquestes socials (jubiliació, seguretat social) sota el lema de la reducció del dèficit? (...)

La "renegociació" és en definitiva una utopia reaccionària que condemna els treballadors a l'acceptació de l'ordre europeu establert. (...) En el mateix esforç, els partits institucionals busquen salvaguardar les sacsejades institucions preparant el 2007. (...) PS i el PCF intenten la difícil fórmula de convèncer del miracle de l'"alternança". (...) ¿Quina "alternança" pot aportar una esquerra que en un govern ha privatitzat més que els dos governs de dreta anteriors? Una esquerra que ha aplicat la flexibilitat i el còmput anual del temps de treball, que ha suposat el desmantellament dels serveis públics, liberalitzant la SNCF a iniciativa del ministre del PCF Gayssot? (...)

Respecte a les consignes que es limiten essencialment a la dimissió de Chirac, contribueixen, en el context actual a protegir les institucions remetent-se a l'"alternança". Sobretot, aquestes crides permeten evitar la qüestió fonamental dels tractats anteriors i de les polítiques actuals (...).

Quines perspectives tenen els treballadors i la joventut?

Contra aquells que busquen per tots els mitjans salvar aquest sistema que continua colpejant els treballadors; (...) l'única qüestió concreta que un ha de plantejar (...) és aquesta: com parar els atacs contra els joves i els treballadors, al menyspreu total del seu vot?

L'única perspectiva possible, és la ruptura amb l'Europa de Maastricht, els seus tractats i les seves directives. En aquest combat, els treballadors han comprès, és el menys que es pot dir, que no poden comptar amb la Confederació Europea de Sindicats. (...)

Més que mai, els treballadors no poden comptar més que amb les seves pròpies forces. Contra els pactes dels "neoreformistes" que subordinen els interessos dels treballadors als interessos dels burgesos, només la mobilització permanent de les masses, sobre la força del seus propis interessos per: la ruptura amb els tractats capitalistes, la fi del desmantellament de les conquestes socials, la defensa del codi del treball.

Cap fórmula tramposa de tipus "front republicà" o "unió de l'esquerra" remodelada, sigui "social" o de "combat", pot significar una solució a la crisi política de les direccions dels treballadors. La lluita per la defensa dels treballadors a l'Europa passa també per la construcció de partits obrers independents i internacionalistes per la construcció d'un Estat-major polític a escala europea. (...)

La intensificació i la unificació de les lluites és la via cap a la vaga general. És l'únic camí per a donar un revés a aquest govern i per a trencar amb tots els governs que representen les polítiques de la burgesia. És l'única via per a substituir el regne d'una minoria d'exploitadors per un govern dels treballadors al servei dels treballadors.

Unitat de tots els treballadors a França i a Europa!

Ruptura amb la Confederació Europea de Sindicats (CES)

Derogació del tractat de Maastricht, de tots els tractats capitalistes!

Fora el govern Chirac-Villepin-Sarkozy, vaga general, per un govern dels treballadors!

<http://perso.wanadoo.fr/apido.gsi>

Les xifres: Un NO de classe

L'amplitud del rebuig (55%) se sosté per una participació molt elevada (70%). Això és la prova que aquest vot significa el rebuig a un sistema i tradueix, juntament amb les lluites i mobilitzacions, l'aspiració per una veritable alternativa. Sectors tradicionalment abstencionistes (...) han trobat aquesta vegada en el rebuig del tractat, veritable Bíblia capitalista, un espai per a expressar la seva ràbia de classe. Així, aquest vot és un vot de classe. (...)

Al SI dels barris rics (80% del districte 16) va respondre el NO de les ciutats i els barris obrers (més del 72% a Drancy o Bobigny)

El NO va arribar al 78% dels obrers, 67% dels empleats, 70% dels agricultors i més del 70% dels desocupats. Quant als salaris, a mesura que aquests augmenten, el NO disminueix: 66% dels assalariats de menys de 1500 euros mensuals han rebutjat el tractat; a partir de 3000, el SI és majoritari, (...) El vot del NO és el vot de la població jove i activa: més forta entre els menors de 25 anys, es manté majoritari en totes les generacions de menys de 60 anys.

El pes del vot rural s'explica per la precarietat del món camperol o a les manifestacions dels viticultors, però també per la privatització dels serveis públics de l'Europa de Maastricht. Les poblacions rurals són les primeres en plantar cara a les despeses de tancament d'oficines de correu o de l'augment de les tarifes. -Els departaments de Corrèze i Creuse, fortament mobilitzats contra el tancament dels serveis públics, han votat NO àmpliament per sobre de la mitjana nacional.

(Dades extractades de la declaració del GSI) Pels Estats Units Socialistes d'Europa!

Groupe Socialiste Internationaliste
Secció francesa LiT-CII

Negri demana el Sí a la Constitució

El teòric de l'altermondisme va participar, juntament amb el socialdemòcrata Dray i l'ecologista Cohn-Bendit, en una reunió pel SI a la Constitució europea a Essonne segons informa Liberation. En l'entrevista que publicà aquest diari podem constatar com cada vegada més la seva lluita per "la democràcia global" i "contra l'Imperi" es redueix de fet a recolzar la burgesia europea.

Segons Negri la Constitució és un mitjà per combatre l'Imperi i Europa pot ser una salvaguarda i un contrapoder contra l'unilateralisme americà. Igual que Fidalgo i Méndez aquí, en no poder defensar el text constitucional, ha de reconèixer els seus dèficits i el seu neoliberalisme però en el més pur estil reformista proposa canviar-la un cop votada afirmativament. Amb un autoproclamat "realisme" es pregunta "Quina alternativa proposa el NO? No hi ha un únic projecte de reorganització social dels sindicats o la societat civil" però a continuació torna al revés el seu raonament "Què volen? Una Constitució europea o una Constitució d'un model comunista? "

Per més que utilitzi la seva retòrica suposadament innovadora de "Només la continuació de la construcció europea pot permetre construir alternatives globals per al que denomino les multituds, els moviments de resistència a l'Imperi" amb l'embelliment que fa de la Constitució "canvis que delimiten un nou espai polític en el qual aquesta merda d'Estat-nació desapareixerà" - reprèn la posició de la socialdemo-cràcia que el 1914 va cridar als treballadors a participar en la carnisseria de la Gran Guerra inter-imperialista amb la consigna de "salvar la Pàtria".

La seva revisió del marxisme, repensant-lo segons ell, l'ha convertit en teòric de l'acció estèril deslligada de la lluita dels treballadors, els seus posicionaments polítics l'han dut a propagandista del projecte burgès contra els treballadors. La "desobe-diència" s'ha transmutat en submissió. Amb aquests enemics pot estar agraït el capitalisme!

POLÍTICA

Assassinat a Berga. Exigim responsabilitats. Tura Dimissió

Aturem feixisme, autodefensa

La nit del divendres 27 de maig, un grup anticatalanista atacava amb armes blanques als espectadors d'un concert organitzat per les entitats juvenils de Berga, en el marc de la festa de La Patum una de les festes més populars de Catalunya. En aquesta agressió va ser assassinat covardament -tenia ganivetades de dues armes diferents- Josep M. Isanta, membre de la comparsa dels Nans Nous i nombrosos espectadors van ser ferits, algun de gravetat. El poble de Berga va reaccionar ràpidament, especialment els joves, indignat pels fets i la passivitat dels Mossos d'Esquadra, presents a la localitat i requerits amb antelació, que no van intervenir fins consumat l'atac i es van retirar després, permetent una altra escamesa dels feixistes. Les concentracions davant el jutjat i la comissaria amb crits com "Prou impunitat" i "Mossos covards" van ser nombroses i llargues.

Els autors del crim eren comandats per un individu que portava samarreta amb la bandera espanyola, conegut a la zona per intimidar a la població i dedicar-se al tràfic de drogues, i ja havia estat detingut altres vegades. El fet de que entre els atacants hi hagués immigrants ha provocat debats entre alguns sectors: els racistes amb immigrants? eren feixistes o lumpen? a més del conegut dilema sobre la politització o el respecte al dol de la família i amics. En aquest cas aquests dubtes fan el joc al govern que presenta una agressió feixista, com altres vegades, com una baralla juvenil prenent evitar la reacció popular. Compartim la pena i la ràbia per la mort d'aquest jove però no tanquem els ulls a la realitat: el feixisme, implicat amb el tràfic de drogues i armes i la prostitució, utilitza les capes més desfavorides de la societat per atiar-los contra l'esquerra aprofitant la descomposició de la societat.

Política és que les agressions de l'extrema dreta siguin quotidianes i que la policia es desentengui o fins i tot protegeixi els feixistes. Política, reaccionària, és responsabilitzar a les víctimes de l'atac en un intent de que patim el feixisme i alhora no ens adonem. Increïblement el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya investigará, no les trames feixistes que aterroritzen als ciutadans, sinó les manifestacions contra aquest fet per si suposen coacció als jutges. Les declaracions de l'Artur Mas de Convergència alertant de una "kalebarroca" catalana o d'Antena-3 culpant-ne a l'existència de "grups antisistema" van en la mateixa línia. Des del govern que es diu "d'esquerres" en lloc de depurar responsabilitats -són els caporals infal·libles?- es justifica una actuació indigna i es llença una campanya d'intoxicació de la població contra el jovent conscient...

Estem llestos si esperem protecció d'una policia que està per "preservar l'ordre"... dels de dalt. La mort de'n Roger fa uns mesos a les festes de Gràcia va mostrar els efectes de la "prevenció policial" i cap on anaven les agressions feixistes contra les festes, a assassinar gent indefensa. Cal unitat i mobilització per respondre, però no podem patir un cop més una agressió amb les mans buides. Que aquesta mort sigui un punt d'inflexió en la ingenuïtat o en el deixar fer imperant fins ara:

Cap acte sense piquets de protecció!

Que a tots els pobles i barris, les organitzacions obreres formin grups d'autodefensa!

Villaverde (Madrid). Contra les bandes feixistes

Contra la xenofòbia i el racisme

Villaverde, un barri obrer de Madrid, s'ha convertit en els últims dies en l'escenari d'una successió d'espants. Des de que Manu González va morir assassinat suposadament en mans d'un jove dominicà després d'una baralla pel torn en una font d'aigua, la crispació no ha parat d'augmentar entre els veïns, arengats per la falsa creença que la immigració inevitablement comporta delinqüència. Totes les mesures que s'han pres des de les autoritats per rebaixar el clima de tensió del barri, van destinades a reforçar la seguretat policial, com la presència dels antidisturbis patrullant els carrers i la promesa de la instal·lació d'una comissaria pròpia, cosa que cristal·litza una terrible divisió que s'expressa entre els "bons" (d'aquí) i els "dolents" (que venen d'allà). A la vegada, els cadells de l'ultramuntà partit Democràcia Nacional porten al barri els seus deliris feixistes, i influencien alguns joves amb discursos que lliguen l'absència de perspectives socials i laborals a la presència dels immigrants. Agressions, intents de linxaments, trencadisses de vidres i el terror de ser immigrant en un barri que ha sigut emblemàtic per la tradició de les seves lluites veïnals. És per això que units a la veu de molts veïns de Villaverde, les organitzacions sotasnats, sortim al pas dels missatges que divideixen, condemnen, exacerbem els odis i les divisions entre nosaltres mateixos: nadiva o estrangera, som la mateixa classe obrera amb un destí comú. I això no ho volem oblidar i recordem en mig de la crispació d'aquests dies, el que som treballadors; i com actuem entre nosaltres, solidàriament amb els que més ho necessiten. Com abans, com sempre. Reproduïm el manifest que estem difonent al barri diverses organitzacions.

"El que sempre ha estat font de riquesa, la immigració, s'ha convertit, sota l'hegemonia de la globalització capitalista i la política dels Governos de torn en un veritable problema social i polític. Esdeveniments com els recents de Villaverde ja es van produir en pobles obrers com Terrassa o Elx.

Les grans mentides per què tinguin credibilitat social necessiten algunes dosis de veritat. Sobre la veritat de barris obrers que són ghuettos de marginalitat i pobresa, sobre la veritat de l'augment de la violència en els barris, s'assenta una gran mentida: culpar d'això els treballadors immigrants. No només s'oblida la nostra pròpia història -d'immigració interna i externa- pitjor encara, es falsifica sense el menor rubor: "Nosaltres emigràvem, però en forma legal" Sí? Dels prop de tres milions de treballadors espanyols que vam emigrar en la dècada dels 60 i 70, més de la meitat ho vam fer sense papers. Dels centenars de milers que vam emigrar a l'inici del segle XX ni sabien el que eren "papers"! Que preguntin, amb quina autorització legal vam construir els habitatges a Vallecas, Orcasitas o Villaverde quan veníem del Sud a la recerca de "treball i progrés"? Com tantes vegades, la història es modula i falsifica al servei del moment.

Els immigrants surten bandejats de països espoliats per les grans multinacionals (entre elles les espanyoles), les quals en connivència amb governs corromputs per aquestes mateixes multinacionals assoleixen grans contractes sobre les seves matèries primeres: gas, petroli, minerals, etc que arruïnen a aquests països i condemnen als treballadors a la misèria o a l'emigració, destinant els ingressos que haurien de promoure el desenvolupament d'aquests

països a dividendes per als capitalistes d'Europa o Amèrica del Nord.

La xenofòbia i el racisme s'alimenten amb tòpics tan reiterats com falsos. Quan els salaris no arriben a fi de mes i cada vegada vivim mes endeutats, en lloc d'explicar aquesta situació per la precarietat dels treballs i la brutal pujada de preus que es va produir amb l'entrada de l'euro... es dona la culpa "als immigrants, que baixen els salaris". En lloc d'exigir responsabilitats als qui realment baixen els salaris, els empresaris i especialment els desaprensius que violant les lleis laborals que estan obligats a complir, abusen de la indefensió d'aquests treballadors imposant freqüentment condicions laborals d'explotació inhumana.

Quan creixen els barris obrers però no les escoles, ni els centres de salut, ni els serveis socials, en lloc de responsabilitzar a la política dels Governos de desmantellar els serveis públics i privatitzar-ho tot, s'arremet contra els immigrants "que ens envaeixen". Acceptem resignats el conte del "control del déficit públic" aquesta cantinela que no és altra cosa que una reducció brutal d'impostos als rics i a les grans fortunes d'aquest país, condemnant els treballadors humils i les seves famílies a un deteriorament ferotge dels serveis públics essencials com són la salut i l'educació i que per descomptat les classes acomodades no utilitzen, perquè amb els impostos que els governs del PP els va reduir es paguen serveis privats.

Quan veiem que es demanen, per als escassos lloguers d'habitatge, rendes vergonyosament abusives que obliguen a viure amuntegats, en lloc de manifestar la indignació amb les polítiques d'habitatge dels Governos de torn i els especuladors instal·lats a les llistes electorals d'uns i als governs municipals dels altres, es diu "és que a aquesta gent li agrada viure així".

Els treballadors marroquins, llatinoamericans, africans o asiàtics... vénen a treballar, com durant dècades ho vam fer nosaltres a Europa, Amèrica Llatina o Austràlia. Amb el seu treball es construeixen les cases on després vivim, els hospitals als quals acudim, les escoles on estudien els nostres fills. Són dones immigrants les qui tenen cura dels avis i els nens perquè la "retallada de la despesa pública", fa que no hi hagi ni guarderies ni residències per a la tercera edat a preus assequibles per a les famílies obreres. Les seves cotitzacions a la seguretat social són part fonamental del superàvit dels últims anys i amb això es garantiran els fons dels que després tots cobrarem les pensions.

Amb el seu esforç i endeutant-se, com tots nosaltres, compren més de 40.000 habitatges a l'any. Contribueixen de manera decisiva en l'economia via el consum. Per exemple, les factures de telefonia mòbil superen els 1500 milions d'euros a l'any (gairebé el triple del que facturem els espanyols com mitjana) i s'estima que dediquen de 3500 a 4000 milions d'euros a la compra d'aliments.

En un país com l'estat espanyol on al voltant del 25% del Producte Interior Brut (la riquesa total del país) es genera en l'economia submergida, els treballadors immigrants s'han convertit en la principal font que nodreix aquesta economia. Els treballadors immigrants són part, per tant, dels treballadors d'aquest país, no tenen res a agrair a ningú doncs com qualsevol de nosaltres viuen o sobreviuen del seu sacrifici diari.

Avui des d'Esperanza Aguirre i Gallardón fins a Trinitat Jiménez del PSOE, parlen de mesures policials i "socials", però l'única cosa certa són les primeres. Parlen de "mesures socials" mentre els diners per a aquestes mesures no arriben mai i les fàbriques segueixen tancant o se les enduen com Valeo o Renault de Villaverde.

El deteriorament dels barris obrers el patim tots els treballadors, haguem nascut on haguem nascut i començar a dir prou és tasca per tant de tots/es. Cal evitar que sobre la divisió dels treballadors, que utilitza el sistema, avanci la pesta feixista en els barris obrers. Cal enfrontar cada agressió feixista contra un treballador/a de el barri. La legítima indignació per la situació que vivim ha de traduir-se a unir forces i exigir dels Governos central, autonòmic i municipal mesures socials: inversions públiques en sanitat, educació i serveis socials; que no se segueixin perdent llocs de treball com ara a la Renault; la construcció d'habitatges socials que evitin la formació de ghettos; la regularització sense condicions d'immigrants perquè tots els treballadors tinguem els mateixos drets.

Villaverde ha estat sempre un orgull per la classe obrera madrilenya. La dignitat com a barri obrer la va guanyar Villaverde, no lluitant contra els quals venien de La Mancha, Extremadura o Andalusia i es construïen les seves cases com podien, legal o "il·legalment", la va guanyar unint forces entre els veïns del barri per a defensar els llocs de treball en les fàbriques, per a exigir habitatge, ambulatoris o col·legis públics.

**Vinguem d'on vinguem som part de la mateixa classe obrera
Fora Democràcia Nacional i totes les bandes feixistes dels barris obrers".**

1 de juny de 2005

Alternativa sindical de trabajadoras (AST), Asociación de trabajadoras inmigrantes en España (ATRAIE), Colectivo de jóvenes comunistas (CJC), Comisión de salud-antiglobalización, Comisiones de base (COBAS), Coordinadora sindical de Madrid (CSM), Corriente Roja, Lucha Internacionalista, (LI), Partido Comunista de los Pueblos de España (PCPE), Plataforma Sierra Norte, PRT-Izquierda Revolucionaria, Ruptura, Salud.

Eleccions a Galícia "Hay que botalos"

Molt probablement el vot exterior i la no existència d'un context que garanteixi, en algunes zones urbanes i rurals, l'exercici del dret al vot amb plena normalitat, podrien resultar decisius en el resultat de la jornada electoral del pròxim 19 de juny en Galiza. A diferència de processos electorals previs, el Partit Popular podria perdre la majoria absoluta per un estret marge i, amb això, el poder al capdavant de la Xunta de Galícia. Totes les enquestes publicades i els resultats dels últims comicis municipals, autonòmics, generals i europeus, reflecteixen el desgast sofert pel govern de Manuel Fraga en aquests últims anys.

El desgast del Partit Popular

Hem procedit a elaborar tot un seguit de gràfiques a partir dels resultats de les últimes eleccions municipals, autonòmiques, generals i europees (gràfiques 1, 2, 3, 4) per a observar l'evolució del vot del Partit Popular en relació a una possible alternativa de "esquerres" formada per PSdeG-PSOE, BNG i EU-IU. S'ha optat per emprar el nombre total de vots, encara que no sigui un reflex directe del repartiment de regidors, diputats del parlament galleg i espanyol i eurodiputats, per a observar si es produeixen canvis significatius en el suport rebut per cadascuna de les dues alternatives possibles. Com a principal conclusió es pot afirmar, tenint sempre en compte el grau de simplificació de l'anàlisi proposat, que el govern de Manuel Fraga al capdavant de la Xunta de Galícia ve experimentant un descens significatiu en el nombre de vots totals, especialment, encara que no de manera exclusiva, a partir de la gestió de la catàstrofe del 'Prestige', com es pot observar de manera clara en els resultats de les últimes eleccions municipals, europees i generals, encara que cadascuna d'elles amb la seva dinàmica pròpia. Pel que fa a la gràfica corresponent als últims comicis autonòmics, també s'anuncia el descens que totes les enquestes realitzades fins al moment reflecteixen. El partit popular podria perdre entorn de 6 o 7 diputats. Entre les causes d'aquest desgast es troba, en primer lloc, l'actual situació de divisió interna existent en el partit. La pèrdua de les presents eleccions significaria l'accentuació de la crisi. Existeix una pugna constant entre els administradors del partit que controlen els feus rurals i la direcció a Galiza i Madrid, que amaga una lluita per la successió al lideratge de Manuel Fraga. El resultat de l'últimes eleccions generals, amb la victòria de Rodríguez Zapatero, també està tenint el seu reflex en les autonòmiques gallegues.

La mobilització de la societat gallega com a reacció a les gestions realitzades pel govern de Manuel Fraga en aquests últims anys, és un altre dels factors que poden ajudar a entendre aquest lent però progressiu desgast del Partit Popular. La Plataforma Nunca Más va suposar un moviment social de masses sense precedents en Galiza, capaç d'activar i despertar moltes consciències gràcies al seu caràcter de moviment amb capacitat col·lectiva. Capaç de visualitzar-se com un projecte "alternatiu" i, en la mesura que va saber estructurar-se, convertir-se en un "contrapoder" que es va enfrontar de manera directa, en alguns moments, al poder de les institucions de la Xunta i de l'estat. No és, no obstant això, l'únic exemple de mobilitzacions massives: les lluites universitàries contra la LOU, on Santiago de Compostel·la va ser el referent a nivell estatal; la vaga general del 20-j, on Vigo va ser uns dels punts calents en manifestar-se més de 175.000 persones, en una ciutat que no arriba als 300.000 habitants.

També cal esmentar la campanya "Hai que botalos" que té per objectiu l'estimulació del "boto", promoguda pel col·lectiu Burla Negra i la productora A Fraga Maleïda. L'eix principal d'aquesta campanya és la realització i exhibició d'un llargmetratge format per 24 curts que exposen amb ull crític la situació actual en Galiza des de diversos punts de vista: sociopolítics, laborals, mediambientals, culturals, etc. assenyalant les responsabilitats de l'actual govern del PP. Fins a la data s'han produït més de 200.000 descàrregues a Internet i arribat a un total de 600 passis per tota la geografia gallega, a més de ciutats com Madrid, Buenos Aires, Montevideo, Berlín o Londres. A Barcelona s'han realitzat un total de 15 passis a diferents punts de la ciutat. O noves organitzacions polítiques, socials i culturals, com és el cas de Espazo Galego dos Països Catalans, que ha engegat la campanya Eleccions netes a Galiza ja!, en la qual es denuncia: la situació actual de Galiza després dels diferents governs del Partit Popular o la falta de garanties per què la participació electoral es produeixi amb total normalitat.

La sistemàtica agressió als sectors productius gallegos també deixa la seva petjada: retallada de la flota pesquera i la quota làctia, el desmantellament de les drassanes o les greus deficiències en infraestructures de comunicacions, les vaques boges, etc.

Aquest desgast es podia haver accentuat d'existir una alternativa real d'esquerres en Galiza. Les candidatures de BNG i PSdeG-PSOE no satisfan les expectatives de canvi d'una part important de la ciutadania gallega.

"Democràcia participativa"

Les últimes enquestes realitzades no tenen en compte, no obstant això, el vot exterior, al qual tenen dret més de 300.000 persones (11% del cens electoral). D'altra banda, més de 42.000 gallegos residents en l'Estat Espanyol van sol·licitar exercir el seu dret a sufragi per correu, cosa que suposa un augment del 92% respecte a les anteriors eleccions autonòmiques.

Tampoc s'esmenten, quan s'analitzen els possibles resultats, les nombroses irregularitats denunciades, que posen en evidència el model de participació de l'actual sistema "democràtic": vot de persones mortes, implico interessat i condicionat de vots, pressions i amenaces sobre els votants les seves famílies i patrimonis, pressions directes sobre la major part dels mitjans de comunicació públics o privats, finançament irregular dels partits, organització de banquetes gratuïts multitudinaris, vot per correu sense garanties d'identificació, ús dels recursos públics per a la campanya electoral, i un llarg etcètera.

No pretenem reduir l'explicació de les successives majories del Partit Popular únicament a l'existència de fortes xarxes caciquils que "mantenen captiu

el vot": el comportament electoral dels gallecs i gallegues és summament complex (i inabordable en el present article). D'altra banda, el caciquisme del PP és limitat, la gran majoria de les principals àrees urbanes estan governades pel BNG o pel PSdeG-PSOE i el vot al PP és minoritari entre els sectors de població més jove. I, encara que, són molts els votants del PP, no s'ha de caure en argumentacions simplistes del tipus "els gallecs i gallegues voten/votem sempre els mateixos" o com pot ser que després del 'Prestige' segueixin/seguim votant a Fraga. Argumentacions, aquestes, que vénen mediatitzades per l'existència d'estereotips i prejudicis, que són difosos de manera interessada, o per la falta d'informació.

No obstant això, sí que cal posar en dubte una part important del conjunt de vots que puguin recaure al Partit popular, i que podrien resultar decisius en la pròxima jornada electoral del 19 de juny. Això resulta especialment significatiu pel que fa al vot exterior, a través del qual podrien aconseguir recuperar la distància que els separa de renovar la majoria absoluta.

Galiza necessita, encara que sigui un primer objectiu de mínims, derrotar al partit que ha estat al capdavant de la Xunta des de fa més de 20 anys. Aquest no ha de ser, no obstant això, l'únic objectiu: cal exigir profundes transformacions polítiques, socials i econòmiques que acabïn amb la situació d'endarreriment en la qual es troba, que, entre altres coses, obliga avui a l'èxode provisional o definitiu a grans sectors es la seva joventut (170.000 en els últims 10 anys). Tant el BNG com el PsdeG-PSOE, úniques forces que poden aspirar a governar, hauran cobrir la falta de polítiques reals en matèria d'ensenyament, promoció de la llengua i cultura, medi ambient, treball, habitatge, emigració i diversitat sexual.

15/6/05

Espazo Galego dos Països Catalans

IMMIGRACIÓ

Més problemes pels treballadors immigrants El frau de la regularització

Després de la fraudulenta "normalització" de sense papers, els problemes de supervivència dels treballadors estrangers, no solament no es van acabar, sinó que més aviat van augmentar de cop.

L'endemà d'expirar el termini del procés de Regularització (7 de maig), els agents de policia, vestits de paisà, van començar patricular a les places i barris amb més població immigrant per a efectuar controls de papers i dur als que no els tinguessin als centres d'internament per a després deportar-los. Aquesta caça d'immigrants que la policia està portant a terme "discretament", segons el ministre de Treball, Jesús Caldera, per a "no molestar als ciutadans", pretén de fet anul·lar la resistència i la protesta dels immigrants i les organitzacions.

Per altra banda, tot i que Caldera declarés que les sol·licituds estarien resoltes en un 98 % positivament per a finals de juny, a mitjans de mes només el 30 % dels sol·licitants (uns 700 mil: menys de la meitat dels sense papers) estan gestionats. Per a justificar tan gran "lentitud", l'Administració parla d'errors tan tragicòmics com "fallades informàtiques", mentre els immigrants sense papers i sense treball intenten sobreviure com poden. De fet, el govern està jugant amb el temps per a rebutjar milers de sol·licituds amb motius com empreses que no existeixen, contractacions excessives d'algunes empreses, deutes la Seguretat Social, etc.

El cas és que la majoria dels immigrants ja han esgotat tots els seus estalvis o els deutes que van contreure, majoritàriament amb el propòsit de comprar contractes. Com el govern condicionava la Regularització, entre altres requisits, a un contracte de sis mesos, els immigrants van quedar obligats a comprar contractes als empresaris, tant reals com ficticis, pagant entre 1.500-20.000 euros: un bon negoci pels patrons i les màfies amb l'ajuda del govern. I ara, per a major desgràcia dels treballadors immigrants, han de gastar més diners per a denunciar als que els van enganyar, cosa que també ha passat. De tota manera, com que qui pot presentar el recurs contra la negativa de la sol·licitud és qui ho va fer, l'immigrant no tindrà la possibilitat de recórrer, i evidentment l'em-presari mai ho farà.

I ara què?

És possible que, per a cobrir un escàndol que ell mateix va preparar, el govern castigui a un parell "d'empresaris" estafadors, però ¿què passarà amb els patrons que van utilitzar la barata, gairebé esclava, mà d'obra dels treballadors immigrants durant molts anys, i ara han cobrat milers d'euros dels mateixos obrers per a poder seguir usurpant-los? I què passarà amb l'immigrant que va ser enganyat, estafat, que va gastar un munt de diners per a complir un requisit insensat que el govern va posar, i que ara està en el carrer sense papers, sense treball i sense diners? El govern sabia que els empresaris vendrien contractes als immigrants, llavors ¿qui castigarà el govern socialista que va condemnar al treballador immigrant a aquesta situació inhumana?

Així que els problemes i les tasques de lluita dels treballadors immigrants van sumant-se amb cada llei d'immigració, amb cada reglament, amb cada "norma-lització"; mentint els governs, immersos en la demagogia, sobre les seves intencions de "millorar" les condicions dels immigrants. Abans de res, segueix sent la tasca més urgent lluitar contra l'actual llei d'Estrangeria que és discriminatòria i va en contra dels drets dels treballadors, i aconseguir la regularització de gairebé un milió d'immigrants encara sense papers. Juntament amb aquesta, cal muntar la resistència contra la repressió policial i racista de registrar i deportar els immigrants.

Altra forma de repressió contra els immigrants és la forma i l'objectiu de les inspeccions que el govern duu en les empreses on treballen els sense papers. Doncs per al treballador immigrant el resultat de la inspecció és perdre el seu treball i la conseqüència de ser internat i deportat. Per això, a part de la qüestió de si el govern està disposat a multar o no a l'empresa, el que és més important és que el treballador sense papers sigui contractat i regularitzat immediatament. No podem contentar-nos amb el càstig dels venedors i estafadores de contractes. Tots els immigrants han de tenir els seus papers independentment de la situació legal de les empreses que els van contractar. També cal buscar les maneres d'obligar als venedors de contractes a retornar els diners que van robar dels immigrants.

I és aquesta tasca la que haurien assumir els sindicats, en defensa dels drets d'una mateixa classe obrera, nativa o estrangera, i integrar als immigrants a través de la unitat d'acció sindical en la classe obrera d'aquest país, que és una sola. Cridem, doncs, als treballadors immigrants a afiliar-se als sindicats com els organismes que té la classe per a defensar-se de l'explotació i l'abús.

Equip d'immigració

SINDICAL

Expulsió a CGT

Hem guanyat el judici de l'Audiència Nacional en el que RENFE acusava de "vaga abusiva" al comitè de vaga votat per l'assemblea del Personal de circulació. Hi havia dos encausats de CGT, un era Armando Varo. L'1 de juny es va celebrar l'assemblea del sindicat de Transports i Comunicacions de Barcelona que va decidir l'expulsió d'Armando Varo. Se l'acusa d'haver incomplert l'acord del ple del sindicat ferroviari en el que CGT es despenjava de la vaga a la que havia recolzat fins a llavors i d'haver acatat l'assemblea de treballadors, i per suposades mentides, insults i calúmnies que no es van concretar.

L'assemblea havia nascut d'una altra anterior de la secció sindical de Barcelona del Sindicat Federal Ferroviari (SFF) de CGT que "acorda sol·licitar al Sindicat de Transports que s'actui en conseqüència, si es creu convenient, amb l'afiliat". Aquest acord es converteix en "una petició de la Secció Sindical de RENFE, ratificada per una assemblea d'afiliats d'aquesta secció, en el sentit de començar un procés d'expulsió ". En aquesta assemblea, es qualifica la crítica com si es tractés d'un atac al sindicat. Les discrepàncies d'Armando són amb l'orientació sindical del SFF-CGT en l'últim període en el conflicte del personal de Circulació de RENFE i el procés de privatització. CGT va ser l'únic sindicat que fa anys es va plantejar la lluita contra la privatització, però aquesta al final s'ha portat a terme sense vagues. Els responsables són els governs del PP i PSOE, i CCOO i UGT, però la nostra política sindical no va ser l'encertada per a impedir-ho.

Finalitzat el XIV Conveni va quedar pendent la reclassificació de categories. L'acord de CCOO-UGT-SEMAF per als comanda-ments intermedis

maquinistes deixa marginat el col·lectiu de comandaments intermedis de Circulació. CGT manifesta que donarà suport les seves mobilitzacions amb convocatòria de vaga si la majoria dels treballadors ho demana i es recull el 96% de signatures dels treballadors a favor. Les assemblees de Personal Operatiu de Circulació van decidir convocar vagues coincidint amb els companys comandaments intermedis de Circulació, i només es van prestar a legalitzar-les CGT i SCF (CGT diu en 76/2004: "CCOO-UGT no assumeixen els acords majoritaris de les assemblees dels treballadors de Circulació, solament assumeixen els de l'Empresa").

Al marge de l'assemblea

Mesos més tard, el Ple secret d'afiliats del SFF-CGT decideix despenjar-se de l'Assemblea Estatal i de la vaga, rebaixar la plataforma, deixar aquesta en secret ("perquè l'empresa no conegui les nostres cartes") i emprendre negociacions unilaterals i al marge de l'assemblea. L'assemblea els demana als representants de CGT que reconsiderin la seva ruptura i continuïn en la Plataforma unitària al que es neguen.

Els dos membres que vam ser electes per al Comitè de Vaga que som de la CGT, vam decidir acatar l'assemblea. CGT com sindicat decideix desconvocar la vaga, encara que la immensa majoria de delegats de l'assemblea decideixen mantenir-la. El SCF decideix mantenir la convocatòria segons la decisió dels treballadors en assemblea. Durant el mes d'octubre les vagues es mantenen amb el suport legal del SCF, mentre CGT amb un lapsus de 1 mes fa convocatòries per separat, al marge de l'assemblea.

El Govern del PSOE duu endavant la Llei Ferroviària del PP que al principi havia congelat. Els fabricants de cotxes després de mesos de vagues, exigeixen al Govern que solucioni el conflicte i aquest obliga a RENFE a seure a negociar. La negociació es fa a través del Comitè General d'Empresa (CGE) i mitjançant contactes amb CGT. UGT treu un comunicat (29/10/04): "teníem raó al no convocar les vagues de circulació, la negociació és el camí" ... i que els treballadors de circulació ens estem "passant" amb la vaga, que perjudiquem als viatgers i als treballadors. CCOO diu que poden haver-hi 300 acomiadaments.

Immediatament RENFE obre un expedient als 6 membres del Comitè de vaga i al sindicat SCF que dóna suport les convocatòries. RENFE fa una primera oferta (0'34% de la massa salarial) que CCOO i UGT rebutgen per excessiva (cobrem 1.200 euros/mes) i aquestes quantitats se les reparteixen en "drets sindicals".

Es llença per la borda la bona tasca desenvolupada per CGT en el XIII Conveni. En lloc de continuar potenciant les assemblees unitàries per a la defensa de les reivindicacions amb la participació dels treballadors, vam entrar en la guerra de comunicats.

No es lliga el Conveni i la lluita per a evitar la privatització. Es va entrar en la negociació sobre la base de reivindicacions corporatives que a més amb la privatització sense plantejar ni tan sols eren assolibles. En les eleccions, davant la frustració corporativa van créixer les candidatures de diferents col·lectius (SEMAF, SF, SCF) i els sindicats de classe van sofrir una pèrdua (en CGT de 1.300 vots).

La signatura del XIV Conveni sense mobilització va suposar una ajuda inestimable al govern del PP. Les Assemblees Generals Unitàries del Personal de Circulació van finalitzar en les mobilitzacions de desembre de 2004 i malgrat el desencanta-ment entre els treballadors generat pels sindicats, que prefereixen el seu protagonisme a la consecució de les reivindicacions, es van recollir 2.500 signatures entre 2.700 treballadors que haurien de servir de base per a reprendre la mobilització unitària. En lloc d'això CGT fa convocatòries i desconvocatòries quan l'empresa diu que seua a negociar. No planteja ni quantifica les reivindicacions econòmiques de la reclassificació, per contra li diu a l'empresa que faci una oferta per a contestar si li sembla bé o no. Manté el secretisme i mareja la perdiu com fa el CGE.

"Realisme"

Després de la signatura del conveni, després de la derrota electoral, després de convocatòries exclusives de CGT que tot just són seguides, caiem en un fatalisme que ens duu a ser "realistes" i preparar-nos per a la privatització. En ponències i Actes dels Plens denunciem que el XV Conveni Col·lectiu es va signar per a ampliar els drets sindicals als sindicats a canvi de la privatització. CGT no va signar el XV Conveni, però sí va en va treure una bona recompensa: 38% més de delegats, hores. Amb la qual cosa efectivament estem, com pretenien els companys "possibilistes" en "millors condicions de representació" davant les operadores que es queden amb Renfe. El SCF, que ha restat fidel a les assemblees, en el repartiment dels "drets sindicals" ha perdut la meitat de delegats (tots els LOLLS), locals i mitjans a més de que la majoria dels sancionats són afiliats seus, i el propi sindicat és acusat de "vaga abusiva". Amb la signatura del XV Conveni, es torna a crear una altra comissió de treball de reclassificació (i van quatre convenis) amb data negociació fins a 31/12/06.

Conveni de monitors d'educació en el lleure

Segueix la precarietat

En el passat mes de gener els sindicats CCOO i UGT van signar un acord amb les patronals ACELLEC, AEISC i ACCAC (principals empreses de cases de colònies, casals d'estiu, fundacions i federacions del lleure educatiu) per regular el sector del lleure educatiu i sociocultural.

Es tracta d'un conveni col·lectiu amb vigència fins el 2007, i que de manera temporal frena les desigualtats que poden ser molt accentuades en les condicions laborals i econòmiques dels monitors i monitores. Per tant ja podem parlar de regulació laboral dels 15.000 monitors de menjadors escolars, cases de colònies, ludoteques i llars d'infants. La pregunta que ens podem fer es si amb aquest conveni llargament esperat per tots s'aca-barà amb la precarietat laboral al sector. El que sí podem afirmar que per un sector com el nostre marcat per la desregularització, la precarietat generalitzada, els abusos de tota mena (fruit la nostre condició majoritàriament jove) amb la omissió dels drets més elementals estipulats als estatuts dels treballadors, aquest conveni significa un petit pas endavant i d'importància cabdal al dia dia de la nostra feina. Aquesta manca de regulació significava per exemple; un augment de la sub-contratació dels serveis, amb la conseqüent retallada dels drets dels treballadors (contractes d'obra i servei que s'eternitzen en el temps) i el sacrifici de la qualitat de la nostra feina a favor del benefici empresarial.

Aquest conveni suposa un petit pas endavant i de gran importància per la millora de les nostres condicions laborals. Aquests avenços es concreten en: la limitació de la contractació temporal, la millora del sou (que serà revisat en funció del IPC català), amb la retribució de tasques que abans no es pagaven com lavaluacions, programacions i altres tasques relacionades amb l'activitat, i pel que fa els monitors de cases de colònies, se'ls pagarà un complement de disponibilitat. També s'haurà de respectar el descans entre jornades sense superar en cap cas la jornada màxima del conveni (que es de 37,5 hores setmanals i sense superar en cap cas les 9 hores diàries).

Però encara que hem aconseguit aquesta petita victòria a favor dels nostres drets com a treballadors, els monitors i monitores seguirem reclamant el que creiem que encara no contempla aquest conveni. El ple reconeixement a nivell social de la nostra tasca, que no es limita només a servir plats a l'hora del menjador, sinó que gràcies a l'impenta dels companys i companyes actuem com agents educatius de primer ordre. Reclamem també una millora real de les nostres condicions laborals ja que a la llarga afectarà a la qualitat del servei i que gràcies al gran esforç i capacitat de treball, això encara no ha arribat a afectar els usuaris. Seguirem treballant per aconseguir la unitat de tots els treballadors del lleure, una de les assignatures pendents. La gran dispersió existent, la temporalitat i el fet que molts d'ells són estudiants ha sigut un dels factors més importants d'afebliment del moviment per la reivindicació de millores laborals. Així també treballarem per enfortir el moviment i per donar a conèixer a la societat la precarietat generalitzada de que som víctimes i que ens creiem en del deure de combatre-la i a la vegada de fer-ho saber, perquè hi hagi una major comprensió de la realitat laboral de milers de treballadors i treballadores de l'educació i del lleure i que són de vital importància per al bon funcionament de qualsevol centre educatiu.

La Catalunya del tripartit d'esquerres, es va establir com a prioritat la millora de la qualitat de l'educació i l'equiparació a la mitjana europea pel que fa a inversió. Doncs creiem que aquests objectius tant ambiciosos sempre passen en un primer moment per la millora de les condicions de treball dels professionals que hi treballen i que en definitiva són ells amb la seva feina del dia a dia els que faran possible una millor educació.

L'antiga UH en lluita

El 16 de juny es convocà a una vaga de 5 hores per torn de treball i una manifestació dels treballadors de l'antiga Unidad Hermética del Vallès, avui ACC Spain, fins fa poc Cubigel SA y Electrolux. Des de 1988 l'empresa ha perdut més de 600 llocs de treball, els treballadors han sofert constants retallades socials i econòmiques. S'ha tancat la Planta de producció de Sabadell, traslladant-la a Cervera (Lleida), amb uns salaris i condicions socials molt inferiors i rebent ajudes molt importants per part de la Generalitat. Una reducció aproximada d'uns 300 llocs de treball per prejubilacions hauria de

suposar un estalvi de diners bastant significatiu per a la empresa, però ho han comptabilitzat com a pèrdues: els costos dels ERES i inversions a Cervera consten en els comptes anuals com a deutes amb el mateix grup els últims 3 anys. Malgrat tot, la Direcció argumenta que no s'aconsegueixen els objectius de viabilitat de l'empresa, i demana als treballadors un esforç més: retallada dels drets socials, no aplicació del conveni col·lectiu en vigor, augment de la flexibilitat, productivitat... i sense un pla de viabilitat més enllà de 2006. El Comitè d'Empresa format per CGT, CCOO, UGT ha planificat una sèrie de mobilitzacions que s'inicien amb la convocatòria de la vaga i manifestació que va arribar al Parlament de Catalunya

Informació extreta de la nota de premsa de CGT

El PSC, ERC i ICV-EuiA desmantellen i privatitzen

Per l'educació d'adults pública

El tripartit (PSC-CpC, ERC i ICV-EUIA) que governa la Generalitat dona vist-i-plau a la privatització de l'educació d'adults pública a Catalunya, a la reconversió de la plantilla i al desmantellament d'un servei públic dels i pels treballadors/es.

Els plans de la Conselleria d'Educació ja han començat a definir a les noves instruccions de curs com privatitza el sector: externalitzant serveis com la preparació de la prova d'accés a grau superior via entitats sense ànim de lucre i fundacions dels instituts d'ensenyament secundari, o els cursos de llengua a través d'entitats... i tan sols augmenten un 2% de la plantilla (15 professors/es). Això no és més que l'inici d'un procés que necessita un marc polític que faci encaixar l'educació d'adults, per això la Generalitat l'integra a la Direcció General de FP ho fa i ho farà mitjançant les lleis i plans educatius com són:

- La llei de FP que assentava les bases del desmantellament de la FP pública per lliurar-la als empresaris i sindicats (via FORCEM) y que integra les tres modalitats de la FP: Inicial/reglada (cicles de grau mig i superior), la Contínua i l'Ocupacional, de manera que la formació, superada una modalitat, serà reconeguda per les altres. La llei és un instrument clar de privatitzar la FP i de traslladar immenses quantitats de diner dels Fons Europeus de Formació al circuit privat dels cursos organitzats pels sindicats, patronals i fundacions partidàries, i de desregularització de les condicions de treball del professorat que treballi a la FP... Per què l'educació d'adults s'inclou a la Direcció Gral. de FP? Doncs està clar per desmantellar-la i posar una part del servei en centres integrats.
- La municipalització (acord en el programa del tripartit) s'està fent en debat amb els municipis i no amb el sector. Ja estariem d'acord a apropar la gestió pública a l'usuari, però l'experiència ens ha ensenyat que molts serveis municipals en mans del tripartit s'han privatitzat en els últims anys (centres cívics, poliesportius, recollida d'escombraries...) reduint la plantilla i externalitzant els serveis, l'avantsala de la privatització. Un altre clar exemple són les escoles bressols on l'Ajuntament de Barcelona (govern del tripartit) reconverteix el model públic municipal primer privatitzant els serveis de neteja i cuina, i actualment reduint les plantilles (un 15%) i augmentant la precarització laboral de més d'un terç del personal dels centres que ja no serà contractat per l'ajuntament sinó per entitats privades (amb sous que suposen la meitat d'allò que cobra un treballador fix a més de la inestabilitat laboral que suposa...)
- Els plans educatius d'entorn o plans per a la llengua i la cohesió social que volen complementar i reforçar l'acció educativa dels centres docents amb la col·laboració dels diferents serveis i recursos municipals i d'altres institucions o entitats d'àmbit social, cultural o esportiu. És l'encaix perfecte per les subvencions que ofereix la Conselleria d'Educació a les entitats sense ànim de lucre pels cursos de l'ensenyament de la llengua pels immigrants: a on no arribi la plantilla dels centres i aules públiques d'adults ja ho farà l'entitat.
- La LOE és una nova reconversió: supressió de les matèries artístiques o tecnològiques = supressió de professionals, suposa l'expulsió de l'alumnat del sistema educatiu en arribar als 16 anys que serà un percentatge important i el seu retorn al sistema educatiu via l'educació d'adults no està desenvolupat però si que anirà creixent les subvencions al sector privat, el paper de les direccions com a caps de personal... Ja en adults aquest curs fan aplicar a les direccions "cupos" d'interins per quedar-se al centre.

Les mobilitzacions i el debat

Les mobilitzacions que el col·lectiu han dut a terme han tingut una bona resposta tant per part del professorat com de l'alumnat. La concentració a la plaça Sant Jaume (més de 1500 persones), i les vagues convocades per la Mesa i els sindicats CCOO, USTEC-STEs i CGT (aquest sindicat ha donat suport malgrat que la direcció sindical de CCOO ha rebutjat un acord unitari) han exigint una acció política per paralitzar els plans de la Direcció Gral. de FP. La resposta política ha estat la d'avançar amb els plans aprovats i dividir el col·lectiu. Ni el conseller Bargalló ni la consellera Cid han volgut rebre durant el conflicte a la Mesa de l'educació d'adults quan ells varen signar el manifest en defensa de l'educació pública d'adults estant a l'oposició. Cal continuar les mobilitzacions i preparar un pla per l'inici de curs, però també cal un debat que permeti situar la política del tripartit que vol dur a terme per executar el desmantellament del sector.

INTERNACIONAL

Lluita obrera a l'Argentina

Heroïques vagues patagòniques

La classe obrera de la Patagònia argentina està protagonitzant una sèrie de lluites històriques que sacsegen les societats de les províncies de l'extrem sud del país. Amb el temperat esperit dels peons rurals que van fer la Patagònia Rebel, els obrers i els treballadors de Santa Cruz i Chubut han donat clares mostres que estan disposats a lluitar per la seva dignitat.

L'alta conflictivitat social que s'està experimentant a tot el país no escapa a la Patagònia argentina. Els obrers i els treballadors ocupats i desocupats han iniciat una onada de lluites gairebé sense precedents en les províncies de l'extrem sud del país. Els 37 dies de vaga dels obrers de la pesca en Chubut i els gairebé 50 dies dels treballadors municipals i provincials de Santa Cruz són una demostració més que a la Patagònia no tot funciona com els governadors i l'Estat Nacional pretenen demostrar.

Els salaris segueixen en nivells baixíssims, molt més encara si es té en compte que els estàndards de vida patagònics han tingut increments descomunals. Per exemple, els preus de la cistella familiar a Comodoro Rivadavia (ciutat més important de la Patagònia) estan entre un 40 i un 50 per cent per sobre de la resta del país. Si a això se li suma que per viure a les fredes terres de l'extrem sud de l'Argentina cal més llum, més gas, més llenya, més querosè, més aliments amb potencial calòric, etc.; el nivell de vida es fa gairebé inassolible per qualsevol treballador.

Inconscientment, els treballadors patagònics han reprès l'exemple dels peons rurals de la històrica Patagònia Rebel i s'han posat en peu de guerra contra aquests governs i patronals opressoros que pretenen seguir pagant el mateix que fa 10 o 15 anys endarrere. Les importants vagues patagòniques poden ser dividides en dos grans actes, encara que molt del que avui succeeix té a veure i va tenir els seus antecedents en l'atur que els treballadors petrolers de Santa Cruz van realitzar al març del 2004, que es va allargar gairebé un mes i que va torçar el braç a les multinacionals del sector.

L'augment de 260 pesos en concepte d'ajuda alimentària que van obtenir els petrolers de Santa Cruz fa un any, avui és el motiu pel qual els petrolers de Chubut han iniciat un pla de lluita. Perquè encara que Chubut i Santa Cruz són províncies veïnes i els treballadors petrolers fan funcions indistintes en ambdues províncies, les petroleres s'han negat als petrolers de Chubut a pagar la xifra que sí abonon a Santa Cruz.

Bona part d'aquestes baralles també van tenir els seus inicis en els constants i continus talls de ruta dels desocupats de Chubut i Santa Cruz que a gairebé tota la conca petrolera del Golf San Jorge van conquerir més de 1.000 llocs de treball genuïns i van pagar el preu de sis "piqueteros" presos, avui alliberats, a Santa Cruz.

Primer acte

En l'ordre cronològic invers, per aquests dies de juny es ve desenvolupant un dels majors aturs estatals de la història de la província del president Néstor Kirchner. A punt de complir 50 dies de lluita (les protestes escalonades es van iniciar sobre finals d'abril) els estatals provincials i municipals de

gairebé tota Santa Cruz són part de lluites que s'han estès a gairebé la totalitat de la província i que en algunes localitats del nord de Santa Cruz s'han convertit en veritables "puebladas" (ocupació dels carrers per part del poble, tal és el cas de Pico Truncado i Caleta Olivia. Reclamant un augment de pesos en els seus bàsics, els municipals de Caleta Olivia van iniciar un pla de lluita escalonat que va acabar desencadenant un atur per temps indeterminat en Caleta Olivia al qual es van sumar localitats com Pico Truncado, Las Heras, Los Antiguos, Perito Moreno, Puerto Deseado, San Julián, etc. En fi, la gairebé totalitat de les localitats del nord i el centre de Santa Cruz van ser part de l'atur i els múltiples talls de ruta que van esclatar a la província.

En la mateixa casa del president Kirchner es va iniciar una de les vagues més profundes i dures dels últims temps en l'Argentina, però, és clar, es tracta de la província que va ser governada per l'actual primer mandatari nacional i aquest motiu és suficient perquè el conflicte no sigui cobert pels grans mitjans de premsa i sigui minimitzat quan es parla d'aquests treballadors patagònics.

Els empleats estatals i municipals demanen un augment de 200 pesos al sou bàsic perquè estan cansats que els increments salarials siguin en negre i que després d'una llarga dècada kirchnerista més del 70 per cent dels seus salaris estigui per fora del bàsic i sigui part dels augments no remuneratius o part del presentisme (plus per no absentisme).

El govern de Sergio Acevedo, ex sotsgovernador de Kirchner i exsecretari de la SIDE, s'ha mantingut intransigent davant els reclams dels treballadors i s'ha cansat d'acusar-los de ser participants d'una interna política del justicialisme. Des que Acevedo va arribar a la governació de Santa Cruz corren rumors que està enfrontat amb el president.

Encara que el temps passa, els treballadors segueixen forts en la seva baralla i lluny d'afeblir-se cada dia que passa estan més forts. El primer divendres de juny, als 40 dies d'iniciat l'atur, en Caleta Olivia es va efectuar una mobilització sense precedents que va reunir a gairebé 10.000 persones. En van prendre part els treballadors en vaga, els comerciants i fins a les dones dels efectius policials, els quals, sigui dit de passada, es negaren a reprimir els vaguistes.

Per si això fos poc a Pico Truncado es va produir un atur cívic al qual es van sumar gairebé tots els habitants i la jutgessa d'instrucció (Ruata de Leone) va haver de negociar amb els estatals "piqueteros" un cronograma d'obertura dels talls de ruta i va ser així com es va aconseguir que cada vuit hores es permetés el trànsi 30 minuts.

Per tal de desprestigiar la lluita dels treballadors a les primeres hores del dimarts 7 de juny s'especulà que les autoritats municipals de Caleta Olivia havien instal·lat un artefacte explosiu a l'Ajuntament que va causar importants destrosses i ràpidament van culpar els vaguistes de "vandalisme".

Segon acte

L'altra escamesa salarial significativa de la regió l'han protagonitzat els treballadors de la pesca de la província del Chubut. Després de 37 dies de vaga els "fileteros" (denominació que reben els obrers que industrialitzen els filets de lluç) van aconseguir a finals de maig un triomf històric: van incrementar l'hora de treball en un 80 per cent i van aconseguir que les empreses del sector signessin un acord per abonar-los una garantia horària que suposa un salari mínim de gairebé 1.300 pesos més enllà de la matèria primera que hi hagi per processar.

La lluita dels "fileteros" de Puerto Madryn, Rawson i Comodoro Rivadavia va ser duríssima i va haver de suportar l'ofensiva de les grans pesqueres nacionals i de les multinacionals del sector. Fins l'ambaixada d'Espanya a l'Argentina va intervenir extraoficialment per defensar els interessos dels empresaris pesquers de la península ibèrica.

Els obrers de la pesca van lluitar amb totes les forces, van tallar el trànsit als tres ports del Chubut, van prendre municipalitats i van marxar els més de 70 quilòmetres que separen Puerto Madryn en la costa del Chubut de la ciutat cabdal de Rawson.

Després de cinc setmanes de vaga van aconseguir l'augment que reclamaven i van marcar el camí a la resta dels treballadors del Chubut i la regió.

Enmig del conflicte de la pesca es va produir una vaga de la CTA i la CGT del Chubut en solidaritat amb els "fileteros", un fet històric per a la regió.

La majoria dels obrers del sector va concloure la seva escamesa a finals de maig, però els treballadors de l'empresa Barillari encara segueixen amb la seva vaga, ja que aquesta pesquera s'ha negat a pagar-los els augments aconseguits i és per això que els llocs de Comodoro Rivadavia (en Chubut) i de Caleta Olivia (en Santa Cruz) segueixen paralizats pels reclams encara no resoltos.

Mentre aquests incompliments se succeeixen els governs de les províncies de Chubut i Santa Cruz no han pres ni una sola mesura contra Barillari. Els governs provincials són qui lliura els permisos de pesca a les empreses privades per a realitzar les captures a les seves aigües jurisdiccionals i davant aquesta situació cap dels dos Estats ha suspès o llevat aquestes autoritzacions de pesca.

Comodoro Rivadavia

Maniobra de l'Autoritat Palestina

La trampa de les eleccions

Just a principis de juny trobàvem la notícia de que el president palestí Abu Mazen anunciava l'aplaçament de les eleccions legislatives previstes pel proper 17 de juliol. Aquesta decisió semblava enfrontar-lo a Hamas, que l'acusava de violar els acords nacionals i la treva. En aquest context es celebra també el proper agost el primer congrés general d'Al-Fatah des de 1989, precedit possiblement d'unes primàries internes que s'esperen molt mogudes. La falsa calma que la via reformista que l'imperialisme de mans de Mazen vol donar, té molts punts que no s'aguanten ja: la continuació de la colonització israeliana (construcció d'assentaments i expropiació de terres) i la continuació de la construcció del mur de Cisjordània i Jerusalem Est, junt amb el règim de tancament i les penalitats econòmiques que aquest imposa sobre els palestins; la possibilitat d'un esclat de lluites internes palestines o de la pèrdua de control de seguretat a Gaza per part de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) durant la retirada israeliana o després d'ella... Aquestes circumstàncies portarien a un declivi del recolzament públic a favor de l'ANP i d'una treva amb Israel; probablement destacaria la posició de Hamas i les faccions militants en les properes eleccions, en un context generalitzat d'alça de l'islamisme que ja hem comentat llargament en diversos articles. Aquest fet es veu subratllat pel gran resultat de Hamas en les dues rondes d'eleccions municipals celebrades fins ara i per la modesta participació (inferior al 50%) en l'elecció presidencial de principis d'any. A més, com han posat de manifest les eleccions locals celebrades fins la data, la percepció pública de la corrupció al cor de la ANP i d'Al-Fatah ha donat lloc a un important viratge electoral vers Hamas que podria repetir-se quan es celebrin les eleccions generals al Consell Legislatiu Palestí (CLP).

L'excusa oficial de l'ANP per retrassar les properes eleccions legislatives previstes pel mes de juliol ha estat que l'esborrany de les esmenes a la Llei Electoral no ha sigut encara aprovat. El decret presidencial de l'ANP del 8 de gener de 2005, que especificava la data del 17 de juliol per la celebració d'eleccions al Consell Legislatiu Palestí (CLP), ha obert noves expectatives per un important gir polític a l'interior dels territoris ocupats de 1967 degut a que els electors palestins podran elegir un nou CLP amb un mandat legat que va expirar al maig de 1999.

Llei electoral

Junt a les eleccions presidencials del 9 de gener i la primera fase de les eleccions municipals celebrades a Cisjordània i Gaza, les eleccions al Parlament són considerades com un pas fonamental en el procés de "reforma" política que l'imperialisme ha establert per Palestina. Encara més en aquesta ocasió quan la majoria dels grups polítics palestins que van boicotejar els processos electorals de 1996 i 2005, inclosos Hamas i Yihad Islàmica entraven al joc electoral.

L'esborrany esmenat de la Llei Electoral va ser aprobat el passat 3 de febrer de 2005 després de mesos de debat. Les esmenes a la Llei inclouen modificacions essencials en el sistema electoral palestí (instaurat al desembre de 1995, en el context del Acords d'Oslo). El sistema electoral mixte proposat constitueix un "avanç" en el sistema electoral palestí doncs assegurarà una representació més equitativa dels electors. Tan-mateix, no avança prou i la majoria de les organitzacions socials i grups polítics palestins han reclamat més esmenes que assegurin que al menys la mitat dels membres del CLP seran elegits amb el sistema de representació proporcional.

L'endarreriment que el CLP està imposant a aquest procés d'aprobació suggereix, segons diverses organitzacions palestines, que la intenció de la pròpia ANP i el partit en el Govern - que és de fet majoritari en el CLP - es posarà les eleccions parlamentàries als territoris ocupats guanyant amb això temps per recuperar un espai polític que el partit de Govern, Al-Fatah, ha perdut a nivell popular palestí en els últims anys en benefici d'altres corrents polítiques. En aquest context, no resulten irrelevants les previsions de que Hamas, en concret, pugui aconseguir un resultat molt favorable que obligaria a ANP i a Al-Fatah a modificar d'arrel les estructures de les institucions palestines i, per tant, a compartir la influència política amb d'altres grups fins ara sense representació.

La situació actual així es presenta molt oberta. La pregunta que es planteja en aquest context és: Com s'interpreta l'aplaçament de les eleccions? Com una mostra de debilitat o de força? El problema de fons és la por d'Al-Fatah de perdre el control de l'ANP en un moment on la política d'aquesta està reforçant electoralment a Hamas i explica l'augment de l'islamisme. La trampa de les eleccions generals de gener com una maniobra per col·locar a

Abu Mazen agent de l'imperialisme a Palestina ha quedat descoberta. A la seva vegada Hamas i partits d'esquerra han donat la mà a Mazen per un govern de concentració nacional en lloc de donar-li a la Intifada. D'aquí també s'entenen les converses de Hamas amb EUA o l'EU que just aquesta setmana sortien a la premsa.

Està clar que d'aquesta situació sol surten beneficiats Israel i l'islamisme. La via electoral de l'ANP no resoldrà els problemes que afronta cada dia el poble palestí, l'única sortida és la mobilització reprenent la Intifada i reestructurant els organismes de base, no demant eleccions anticipades. L'autèntic parlament palestí és el parlament de la Intifada!

Revolta al Sàhara Ocupat

La repressió brutal de Mohamed VI

L'asseguda de protesta per la dispersió d'un pres polític saharauí des de la Presó Negra d'Al Aaiún a la d'Ait Malul a Agadir -des dels territoris ocupats a l'interior del Marroc- va ser la guspira que va encendre el 21 de maig passat les mobilitzacions més importants des de l'any 99 als territoris ocupats del Sàhara. Immediatament la protesta es dirigeix contra l'ocupació marroquina exigint la independència de la República Àrab Saharaui Democràtica (RASD) i s'estén pels territoris ocupats (Smara, Dahla, Assa...) i a l'interior mateix del Marroc -als campus universitaris protagonitzada pels estudiants saharauis: Rabat, Fes, Casablanca, Agadir...

És la ràbia per la descolonització encara no realitzada d'un poble que l'any 1975 va passar del jou imperialista de l'Estat espanyol al del seu hereu pactat, el Marroc. I la ràbia contra una situació empantanada des dels acords de pau de l'ONU de l'any 91, que aconseguen pel Marroc l'alto al foc del Polisario a canvi de la promesa d'un referèndum d'autodeterminació que no ha arribat a celebrar-se mai. Des d'aleshores ençà 14 anys de política de fets consumats per part del Marroc, que ha perpetrat una sistemàtica neteja ètnica en tota regla i de substitució de població (160.000 refugiats saharauis malviuen als camps del desert algerià des de fa 30 anys mentre els colonitzadors han arribat a decantar a favor seu la balança demogràfica). De complicitat sense matisos de l'ONU, que periòdica-ment posa nova data al referèndum i prorroga la seva "missió de pau" -la MINURSO.

El Polisario

I d'una direcció del Polisario que des de l'exili s'allunya cada vegada més del dret d'autodeterminació del poble saharauí -que no necessita cap referèndum trampa per expressar una voluntat que va deixar clara en la lluita mateixa contra l'ocupant, primer espanyol i després marroquí, i en la constitució de la RASD l'any 76- acceptant els nous acords de pau que va oferint-li successivament l'ONU cada vegada més devaluats; els darrers -que per més inri el Marroc es permet el luxe de no acceptar- els plans autonomistes de l'exsecretari d'Estat de Bush (pare) James Baker.

Com sempre les mobilitzacions han rebut com a resposta la repressió brutal per part del règim marroquí -tampoc en aquesta ocasió hi ha ni rastre de l'obertura democràtica del "rei dels pobres" Mohamed VI. Les organitzacions saharauis denuncien un balanç de com a mínim 61 ferits, 12 detinguts i 20 desapareguts i saquejos de vivendes i violacions per part de la policia al barri saharauí de Matallah d'Al Aiún, que continua sota setge policial. Els territoris ocupats del Sahara van ser tancats a la premsa -llevat d'una visita de periodistes afins organitzada pel govern del Marroc- i a les delegacions estrangeres -entre elles una que tenia entre els seus membres parlamentaris de l'Estat espanyol. Com sempre l'ONU -que continua tenint desplegada la MINURSO- s'ha limitat a mirar cap a una altra banda. Mentre el govern de ZP -seguint l'estel·la de França i els Estats Units, principals promotors dels "plans de pau" de l'ONU i aliats indiscutibles del Marroc en el conflicte saharauí- s'ha limitat a demanar "assossec a totes dues parts" per boca de Moratinos. També el dret inalienable a l'autodeterminació del poble saharauí deu ser una mera qüestió de tarannà.

